

tulle ial pallese, waid üksipainis' senna
kohta, kus neid panna. Tubba selle pär-
rast peaksid keik ued rubbid lastma panna,
et siis need sured rubbid palleknäggo ei teota.

Ka ütles arst, tulleswad suurde rubbi-
dest paised, ja mu haigusjed, mis inni-
mest kurtiks, pimmedaks, jalkotumaks,
kuiwa, többiseks ja mitmesuggusel wisil
wiggaseks leggewad. Wata, armas
Mart, ütles temma, sin kullas on üks
pimmedaks, ja üks teine jallust wiggaseks
sanud suurde rubbide läbbi; ennam ei
nää sinna näüd käl mitte. Algga mo uue
tulleswad keik need, kes suurde rubbidest töb-
biseks ja wiggaseks sanud. Oh paljo on
nisuggused nende seas, kennej haigusit
ükski arst ei woi parrandada, ja kes pär-
rast, kui neil sured rubbid olnud, hädda-
lisel wisil sin ilmas ellawad. Wimaiks
surrewad nemmad siiski ni sugguses hai-
guses ärra, mis nad suurde rubbidest sa-

nud, et käl nemmad mõtlesid sel ajal en-
nast hoiis terwed ollewad, kui sured rub-
bid neist lahkusid. Oh, kui paljo par-
remad on se wasto need ued rubbid! Need
ei tegi mitte inimest haigeks, ja ei jätta
pimmedust, wiggadust, egga többe ennese
pärta, ning peäle ei olle ükski neist
mitto tuhhat inimestest ärrasurnud, kes
ennestele ued rubbid lastid panna.

Ea ollesid jo siis wägga rummal, ar-
mas Mart, ütles se arst, kui sa wõttaksid
ühte asia põlgada, mis läbbi so laste ken-
na palle näggo, nende terwis ja nende ella-
minne woi kinnitud ja hoitud sada.

Mõtle aaga, kui wägga raskest kostonist
sinna üks lord Ju amala ees ennese peäle
suis kogand, kui sa holetumal wisil omnad
lawsed lastid wiggaseks minna, ehk war-
rakul sübes haigusles surra, mis sa olles-
sid wõtnud neist ärra hoida. Ja mis läbbi